

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LX. — Wydana i rozesłana dnia 3. kwietnia 1917.

Treść: (№ 142.—145.) 142. Rozporządzenie, dotyczące się obowiązku zgłaszania metali grupy platynowej. — 143. Rozporządzenie, w sprawie rekwizycji i oddania metali grupy platynowej. — 144. Rozporządzenie w sprawie uregulowania eobrotu korą dębową i sosnową oraz dębnicą garbarską. — 145. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla tutejszokrajowych materiałów garbarskich.

142.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 2. kwietnia 1917,

tyczące się obowiązku zgłaszania metali grupy
platynowej.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się:

§ 1.

Obowiązkowi zgłaszania podlegają wszystkie istniejące zapasy metali grupy platynowej (platyny, palladium, rodium, irydium i osmium) w podanych poniżej gatunkach i formach użycia, przyczem w następującem tu wyliczeniu pod wyrażeniem „zawartość metali“ rozumie się zawartość metali, powyżej wymienionych:

1. spiże, rudy złota, odpadki, odrapki i inne pozostałości przy przemyśle metali szlachetnych, zawierające metali 1‰ całego ciężaru i więcej;

2. nieprzerobione, także jako stary materiał i jako odpadki wszelkiego rodzaju, pochodzące

z przerabiania czystego metalu i zawierające metalu 98‰ lub więcej oraz w formie gąbek i asbestu;

3. przygotowane i gotowe we formie wbudowanych i niewbudowanych blach, drutów, rur, tygli, czasz, kotłów, opraw, elektrodów, tkanin, sieci, naczyń używanych w laboratorjach i do fabrykacji, następnie we formie niegotowych klejnotów, przedmiotów zbytku i pojedynczych ich części składowych, zawierające metalu 98‰ lub więcej w stosunku do ciężaru zawierającej metal części przedmiotu;

4. stopy nieprzerobione, także jako stary materiał i jako odpadki wszelkiego rodzaju;

5. stopy, oraz wykładane innymi metalami, przygotowane i gotowe jak w punkcie 3., zawierające metali 5‰ lub więcej w stosunku do ciężaru zawierającej metal części przedmiotu;

6. sole i rozczyzny jak w szczególności chlorek platyny, platynowe sole podwójne, czterotlenek osmu i chlorek paladowy.

§ 2.

Zapasy wymienionych w § 1. materiałów i przedmiotów należy zgłaszać bez względu na to, czy należą do urządzeń zakładu przedsiębiorstwa, czy trzyma się je w zapasie dla celów przerabiania i sprzedaży, czy też są one przeznaczone,

do innych celów i czy obecnie nie są używane lub też są w użyciu.

§ 3.

Zgłoszenie winien skutecznie każdy, kto takie materiały i przedmioty posiada albo dla innych przechowuje.

Dla materiałów i przedmiotów rodzaju, wymienionego w § 1., które znajdują się w posiadaniu państwa albo zakładów państwowych, wydaje się osobne zarządzenia.

§ 4.

Zgłoszenie należy przesać do c. k. Centralnej Komisji rekwizycyjnej w Wiedniu, I., Ministerstwo wojny, a to według stanu z dnia 3. kwietnia 1917 najdalej do dnia 20. kwietnia 1917.

Do zgłoszeń należy używać wyłącznie urzędowych arkuszy zgłoszenia, wyłożonych w izbach handlowych i przemysłowych i w Powszechnym Austriackim Związku aptekarzy w Wiedniu.

§ 5.

Równocześnie ze zgłoszeniem winien zgłaszający — ewentualnie także obok prośby o uwolnienie od obowiązku oddania (§ 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. kwietnia 1917, Dz. u. p. Nr. 143) — wnieść ofertę sprzedaży, licząc za jeden gram zawartości metalu w zgłoszonych materiałach i przedmiotach i wypełniając odpowiednio odnośną część urzędowych arkuszy zgłoszenia, jeżeli chce sobie zapewnić korzyść sprzedaży z wolnej ręki zarządowi wojskowemu.

§ 6.

Każdy, kto jest obowiązany do zgłoszenia, winien prowadzić co do zapasów dokładny zapis. Z niego musi być widoczna każda zmiana w ilości zapasów i ich użycie. Należy tam wpisywać ilość, cel użycia, a przy zmianach, imię i nazwisko oraz adres dotychczasowego posiadacza lub przechowcy albo nabywcy.

§ 7.

Nad przestrzeganiem przepisów tego rozporządzenia czuwa Ministerstwo handlu przy pomocy inspektorów przemysłowych albo innych organów, a w razie potrzeby zarząd wojskowy. W tym celu można oglądać urzędownie lokale przedsiębiorstwa, laboratoria i zakłady oraz wglądać w księgi handlowe.

§ 8.

Za działanie wbrew przepisom tego rozporządzenia będą karali władze polityczne I. instancji grzywnami do 5000 koron lub aresztem do sześciu miesięcy, o ile odnośne czyny nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 9.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Urban wlr.

143.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 2. kwietnia 1917,

w sprawie rekwizycji i oddania metali grupy platynowej.

Na zasadzie §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej się świadczeń wojennych i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się:

§ 1.

Zapasy wymienionych w § 1. rozporządzenia z dnia 2. kwietnia 1917, Dz. u. p. Nr. 142, materiałów i przedmiotów, podlegające w myśl tegoż rozporządzenia obowiązkowi zgłoszenia, zostają zajęte dla celów wojennych.

Nie wolno ich bez względu na to, czy obowiązkowi zgłoszenia uczyniono zadość lub nie, bez osobnego zezwolenia Ministerstwa handlu przerabiać, zużywać, pozbywać ani w żaden inny sposób używać.

§ 2.

Zarekwirowane w myśl § 1. materiały i przedmioty należy oddać w myśl przepisów §§ 4. i 5. niniejszego rozporządzenia.

Nie należy oddawać tych materiałów i przedmiotów, na których dalsze używanie, przerabianie

albo pozbywanie pozwoli Ministerstwo handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny.

Prośby o uwolnienie od obowiązku oddania należy wnosić równocześnie ze zgłoszeniem ich łącznych zapasów do dnia 20. kwietnia 1917 w c. k. Centralnej Komisji rekwizycyjnej (Wiedeń. I. Ministerstwo wojny).

§ 3.

Co do zapasów rodzaju, oznaczonego w § 1., znajdujących się w posiadaniu państwa albo zakładów państwowych, zostaną wydane osobne zarządzenia.

§ 4.

Zapasy, które mają być oddane, winni posiadacze albo przechowcy w czasie od dnia 20. do 30. kwietnia 1917 przesłać odpowiednio opakowane jako przesyłkę wartościową do c. k. Komisji odbiorczej dla metali i stopów w Wiedniu (VI. Mariahilferstrasse 47).

O ile w myśl § 2. wniesiono prośbę o uwolnienie od oddania, wolno zatrzymać odnośne materiały albo przedmioty aż do nadejścia rozstrzygnięcia.

§ 5.

Posiadacz albo przechowca winien równocześnie z wysyłką przesłać osobno spis oddawanych materiałów i przedmiotów Komisji odbiorczej, oznaczonej w § 4. W spisie tym należy wymienić: posiadacza, a w danym razie dotychczasowego przechowcę zapasów, polityczny powiat i miejsce, gdzie się materiały i przedmioty dotychczas znajdowały, miejsce przesłania, sposób opakowania, ciężar przesyłki brutto, rodzaj wysłanych materiałów albo przedmiotów i ich ciężar netto. Spis ten winien wysyłający podpisać.

Drugie równobrzmiące wygotowanie spisu należy przesłać bezpośrednio do c. k. Centralnej Komisji rekwizycyjnej (Wiedeń. I., Ministerstwo wojny).

§ 6.

Wynagrodzenie wymierzy c. k. Komisja odbiorcza dla metali i stopów w Wiedniu, która winna przytem wziąć za podstawę ceny zasadnicze i dodatki, jakie jeszcze osobno zostaną oznaczone i obwieszczone.

§ 7.

Dla materiałów i przedmiotów oznaczonego w § 1. rodzaju, które przywiezione zostaną z zagranicy po wejściu w życie tego rozporządzenia, obowiązują następujące postanowienia:

Jeżeli posiadacz chce uzyskać swobodne dysponowanie przywiezionymi materiałami albo przedmiotami, to ma o to prosić w Ministerstwie handlu i donieść temu Ministerstwu o dokonaniu przywozu do dni 14 po nadejściu przesyłki, przedkładając dokumenty przywozu.

Jeżeli z przyczyny koniecznego zapotrzebowania dla wojska prośby tej nie można uwzględnić albo można ją uwzględnić tylko w części i zarząd wojskowy żąda przywiezionych materiałów albo przedmiotów, oznaczy zarząd wojskowy wynagrodzenie za nie, uwzględniając wykazać się mającą w sposób odpowiedni cenę zakupną wraz z uroszczeniami dowodnie dla posiadacza kosztami ubocznymi i wraz z osobnym wynagrodzeniem, wynoszącym 5% całej kwoty.

Jeżeli dokumenty przywozu nie zostaną przedłożone Ministerstwu handlu do dni 14 po nadejściu przesyłki do miejsca przeznaczenia, to utracą się prawo żądania ewentualnego uwolnienia i należy bezzwłocznie oddać odnośne materiały albo przedmioty po myśli postanowień §§ 4. i 5.

§ 8.

Nad przestrzeganiem przepisów tego rozporządzenia czuwa Ministerstwo handlu przy pomocy inspektorów przemysłowych albo innych organów, a w razie potrzeby zarząd wojskowy.

W tym celu można urzędownie oglądać lokale przedsiębiorstw, laboratoria i zakłady oraz wglądać do ksiąg handlowych.

§ 9.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą karani władze polityczne I. instancjami do 5000 koron albo aresztem do sześciu miesięcy, o ile czyny te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 10.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

144.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 2. kwietnia 1917, w sprawie uregulowania obrotu korą dębową i sosnową oraz dębnicą garbarską.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914. Dz. u. p. Nr. 274, znosząc rozporządzenie ministerjalne z dnia 24. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 79, zarządza się:

§ 1.

Kora dębowa i sosnowa (w stanie rozdrobnionym lub nierozdrobnionym) może być wprowadzana w obrót tylko według przepisów tego rozporządzenia.

§ 2.

1. Posiadacze lasu i uprawnieni do wyrębu drzewa mogą uzyskać we własnych lub nabytych na wyręb lasach korę sprzedawać tylko uprawnionym w myśl punktu 2. nabywcom albo im pozostawić uzyskiwanie kory.

2. Zakupywanie kory i dębnicy dozwolone jest Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych i producentom skóry, a ponadto tylko tym osobom, które zajmowały się tym handlem w sposób zarobkowy już w roku 1915.

Handlarze korą i dębnicą mogą sprzedawać i dostarczać swe zapasy kory i dębnicy, przed ofiarowaniem ich do zakupu Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych stosownie do przepisu §§ 3. i 4. tego rozporządzenia, tylko firmom, osobno przez to towarzystwo do takiego zakupywania upoważnionym.

3. Producenci skóry nie mogą kupować ani sprowadzać kory i dębnicy od handlarzy.

Oddawanie kory i dębnicy przez producentów skóry może nastąpić tylko przy przestrzeganiu przepisów § 6. tego rozporządzenia.

§ 3.

Każdy posiadacz zapasów kory dębowej i sosnowej lub dębnicy winien począwszy od dnia 31. maja 1917 ofiarować do zakupu w ostatnim dniu każdego miesiąca Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych w Wiedniu te zapasy kory i dębnicy, które w poprzednim miesiącu wyrobił lub sprowadził i do dnia oferty, t. j. do końca następnego miesiąca nie sprzedał komu innemu stosownie do przepisów § 2., p. 1. i 2.

Od tego obowiązku ofiarowania są wyjęte zapasy kory i dębnicy, które znajdują się w posiadaniu państwa.

Producentów skóry obowiązują osobne przepisy § 5. tego rozporządzenia.

Zapasy kory podlegają wspomnianemu obowiązkowi bez względu na to, czy są jeszcze złożone w lesie lub już wywiezione z lasu.

Zobowiązania do dostawy, które handlarz korą lub dębnicą przed dniem 28. marca 1916 zaciągnął wobec innych kupujących, nie zaś wobec Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych ani wobec firm, upoważnionych przez nią do zakupywania kory i dębnicy, nie uwalniają go od obowiązku oferty.

§ 4.

Oferta winna opiewać na cenę, odpowiadającą ustanowionym, najwyższym cenom.

Na oferty używać należy druków, wyłożonych w Centrali dla skór surowych i wyprawnych.

Oferty należy odsyłać w przepisanych terminach do wspomnianego towarzystwa pocztą poleconą.

Oferent jest związany swoją ofertą przez dni 14, które liczyć należy od dnia nadania oferty na pocztę. Jeżeli w tym czasie nie otrzyma on oświadczenia przyjęcia ze strony towarzystwa, to może ofiarowanym towarem swobodnie dysponować.

Jeżeli towarzystwo ofertę przyjąć, to wyda ono stosowne zarządzenia co do oddania towaru najdalej w ciągu 4 tygodni po jej przyjęciu. Sprzedawca winien towar przygotować jak najszybciej do wysyłki i następnie odesłać go niezwłocznie odpowiednio do zarządzeń towarzystwa na jego koszt do tych odbiorców, którym towarzystwo towar przydzieliło. Za miejsce dopełnienia — jeżeli nic innego nie umówiono — ma uchodzić miejsce przeznaczenia towaru, jeżeli leży w Austrii. W innym razie obowiązują w tym względzie ogólne postanowienia artykułu 324. u. h.

Wysyłka nastąpi stosownie do zarządzenia towarzystwa w workach lub bez opakowania. Towarzystwo winno dostarczyć potrzebnych do transportu worków, a jeżeli transport ma się odbyć w wozach otwartych, na żądanie sprzedawcy potrzebnych płacht.

Sprzedawca winien przesłać towarzystwu równocześnie z wysłaniem towaru:

1. wykaz gatunku, pochodzenia i jakości wysłanego towaru,

2. rachunek,

3. duplikat listu przewozowego, zawierający urzędowe podanie ciężaru.

Towarzystwo winno zapłacić 80% należące się sprzedawcy według tych dokumentów ceny

kupna zaraz po nadejściu dokumentów, a resztę uścić do dni ośmiu po odebraniu towaru, o ile nie zostaną zarzucone towarowi wady.

Odbiór winien być uskuteczniiony w ciągu pięciu dni po uwiadomieniu odbiorcy o nadejściu towaru na stację przeznaczenia. W ciągu tego czasu winien także odbiorca zarzucić towarowi ewentualne wady w Centrali dla skór surowych i wyprawnych. Odbiorca winien ponadto donieść natychmiast pisemnie nadawcy towaru o jego nadejściu na stację przeznaczenia.

Towarzystwo może dochodzić wad towaru tylko wtedy, jeżeli doniosło o nich sprzedawcy do dni 14 po uwiadomieniu odbiorcy o nadejściu towaru na stację przeznaczenia.

Po zarzuceniu wad w czasie właściwym winno towarzystwo zapłacić resztę ceny kupna dopiero na zasadzie prawomocnego rozstrzygnięcia o wartości towaru.

Pozatem miarodajne są dla praw i obowiązków stron kontraktujących ogólne zasady prawne.

§ 5.

Producenci skóry winni przesłać Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych dnia 31. maja 1917 wykaz zawartych dotąd przez nich bez pośrednictwa towarzystwa zakupów kory i dębicy i uzyskanych przez nich w innej drodze ilości tych materiałów garbarskich, używając przytem wyłożonych w towarzystwie formularzy.

W dalszym ciągu mają oni wymienionemu towarzystwu nadsyłać w ostatnim dniu każdego miesiąca podobny wykaz co do przedsięwziętych w tym miesiącu bezpośrednio zakupów i uzyskanego wpływu zakupionej przez nich samych kory i dębicy.

Towarzystwo ma prawo policzyć producentowi skóry, który sam swe zapotrzebowanie pokrywa, wynoszący 4% dodatek sprzedaży do ceny kupna, umówionej dla pokrytej ilości, albo mającej się ustalić w myśl § 7. Ministerstwu handlu zastrzega się prawo ewentualnego zniżenia tego dodatku sprzedaży.

§ 6.

Producenci skóry, którzy zamierzają pozbyć zapasy kory i dębicy, winni ofiarować je do zakupu Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych, przestrzegając postanowień § 4.

§ 7.

Wynagrodzenie za korę i dębicę, ofiarowaną Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wypra-

wnych stosownie do przepisów §§ 3. i 6. winien ustanowić w braku dobrowolnej umowy przede wszystkim sąd polubowny (część szóstą, czwarty rozdział procedury cywilnej). Przeciw jego orzeczeniu można domagać się w ciągu dni ośmiu sądowego ustalenia wynagrodzenia w postępowaniu niespornem.

Rzeczoznawców sądowych należy powoływać z reguły z pośród stale zaprzysiężonych rzeczoznawców, i to z kół producentów i konsumentów kory.

Wynagrodzenie nie powinno przekraczać ustanowionych, najwyższych cen.

Dla rozstrzygnięcia jest właściwy sąd powiatowy, w którego okręgu znajduje się ofiarowana do zakupu kora lub dębica. Orzeczenie można zacheć rekuresem w ciągu ośmiu dni. Przeciw orzeczeniu drugiej instancyi nie jest dopuszczalny dalszy środek prawny.

Obowiązek dostawy nie ulega zwłoce wskutek postępowania sądowego. Przy objęciu towaru, jeśli następuje ono przed zamknięciem tego postępowania, należy zapłacić tymczasowo ofiarowaną posiadaczowi zapasów cenę, przestrzegając przytem przepisów, zawartych w § 4. tego rozporządzenia.

§ 8.

Ministerstwo handlu może zezwolić na wyjątki od przepisów tego rozporządzenia i wydać dla stwierdzenia i zabezpieczenia zapasów kory i dębicy zarządzenia, podobne do przewidzianych w §§ 3. do 5. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 243, w celu stwierdzenia i zabezpieczenia zapasów skór surowych bydłych i końskich.

§ 9.

Publiczne przedsiębiorstwa komunikacyjne (przedsiębiorstwa kolejowe i żeglugi) mogą przyjmować korę dębową i sosnową jakoteż dębicę w celu przewozu także nadal tylko wówczas, jeśli do dokumentów przewozowych dodano dla każdej przesyłki poświadczenie przewozowe, wizowane ze strony Ministerstwa handlu, a potwierdzone jest przez Ministerstwo wojny.

O potwierdzenie poświadczenia przewozowego winien nadawca przesyłki prosić w drodze Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych.

Dla posyłek zarządu wojskowego oraz dla posyłek z zagranicy cłowej i z Węgier, nie są potrzebne takie poświadczenia przewozowe.

§ 10.

Każdy producent skóry winien podać do wiadomości Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych do dnia 15. kwietnia 1917 swe

jednoroczne zapotrzebowanie kory i dębnicy, podając swe zapasy i zasoby, które zapewnił sobie kontraktami dostawy, lub które w inny sposób uzyskać zamierza.

Ci producenci skóry, którzy życzą sobie pokryć swe zapotrzebowanie całkowicie lub częściowo za pośrednictwem tego towarzystwa, winni przytem oświadczyć się co do tego w sposób prawnie wiążący.

§ 11.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą polityczne władze pierwszej instancji karały aresztem do sześciu miesięcy lub grzywnami do 5000 koron, o ile działania te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 12.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Urban wtr.

145.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 2. kwietnia 1917, dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla tutejszokrajowych materyatów garbarskich.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

W miejsce ustanowionych rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 24. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 81, najwyższych cen dla kory sosnowej, dębowej, knoprow i ekstraktów garbarskich, wstępują ceny najwyższe, wymienione w dołączonym wykazie.

Ustanowione na nowo ceny najwyższe nie mają zastosowania do umów o dostawę, zawartych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia. Dla nich pozostają i nadal rozstrzygającymi dotychczasowe ceny najwyższe.

Tak samo nienaruszonymi pozostają wszystkie inne postanowienia rozporządzeń ministeryalnych z dnia 24. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 81, i z 24. września 1915, Dz. u. p. Nr. 297.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Urban wtr.

Wykaz najwyższych cen dla wymienionych poniżej towarów garbarskich.

A. Kora sosnowa, dobry, zdrowy, suchy towar.			
Pochodzenie (według stacyi przesyłkowej)	Ceny w koronach za 100 kg		
	w zwojach	łamana lub tłuczona	mielona
Kraje alpejskie na południe od Dunaju ...	24	30	32
Dolna i Górna Austria na północ od Dunaju i Śląsk	20	25	27
Inne kraje koronne ..	18	22	24

B. Kora dębowa, zdrowa, sucha o { conajmniej 50 procent I a kory najwyżej 50 " II a "			
Pochodzenie	Ceny w koronach za 100 kg		
	w wiązkach	krajana	mielona
Austria	26	28	30

C. Knopry.			
Prima:	towar nieuszkodzony przez wilgoć, wolny od obcych domieszek, dobrze manipulowany.		
Secunda:	towar uszkodzony przez wilgoć lub inne wpływy conajwyżej w trzeciej części.		
Tertia:	towar bardziej uszkodzony.		

Pochodzenie	Ceny w koronach za 100 kg		
	Prima	Secunda	Tertia
Austria	45	32	23

D. Ekstrakty.		
Gatunek	Cena w koronach za procent materyału garbarskiego	
Ekstrakt drzewa dębowego	pochodzenia austriackiego	4-80
Ekstrakt drzewa kasztanowego ..		4-80
Ekstrakt kory sosnowej		4-80

Postanowienia ogólne.

Kora jest dobrą i zdrową, jeżeli na przełomie jest koloru jasnożółtego aż do jasno-brunatnego. Kora jest suchą, jeżeli się łamie albo łupie. Korę, nie odpowiadającą w zupełności tym postanowieniom, ale nadającą się jeszcze do celów garbarskich, należy oceniać odpowiednio taniej. Mocno guzowata albo zepsuta kora, nie nadająca się do celów garbarskich, jest od przyjęcia wykluczona. Korę, koloru ciemno-brunatnego na przełomie, uważa się za zepsutą. Dopuszczać należy błędy nieuniknione, które pociąga za sobą zwyczajny proceder suszenia w lesie.

W najwyższych cenach mieszczą się już koszty dowozu aż do stacji załadowania i koszty załadowania lub koszty dostawienia do garbarni. Umieszczenie desek ochronnych, potrzebnych

ewentualnie do opakowania kory w wagonach, jest obowiązkiem sprzedającego.

Koszta opakowania można wstawić osobno w rachunek. Dla beczulek, w których przesyła się ekstrakty, można wliczać 30 K od beczki, o ile się ich nie zwraca dostarczającej fabryce. Dla używania i ulepszenia beczek nie może dostarczająca fabryka żądać dla każdorazowej przesyłki większego wynagrodzenia, jak 5 K od beczki.

Dla wagi jest miarodajne urzędowe odważenie, dokonane na stacji nadawczej.

Odsetki, których żąda się ewentualnie przy sprzedażach na raty, nie mogą, licząc na rok, przekraczać stopy odsetkowej w eskoncie wekslowym Banku austriacko-węgierskiego o więcej, niż o 2 procent.

Oziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1917. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim; rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1917** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzedniem złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1872 za . . .	6 K 40 h	Rocznik	1895 za . . .	7 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1908 " . . .	9 " — "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1909 " . . .	8 " 50 "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1910 " . . .	8 " 40 "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1911 " . . .	7 " — "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1889 " . . .	6 " — "	"	1912 " . . .	12 " 50 "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1890 " . . .	5 " 40 "	"	1913 " . . .	9 " 50 "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "	"	1914 " . . .	15 " — "
"	1869 " . . .	6 " — "	"	1892 " . . .	10 " — "	"	1915 " . . .	11 " 70 "
"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1893 " . . .	6 " — "	"	1916 " . . .	12 " 70 "
"	1871 " . . .	4 " — "	"	1894 " . . .	6 " — "	"		

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginięły** lub doszły w **stanie wadliwym**, należy reklamować najpóźniej w **przebiegu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części **wydań nieniemieckich** najpóźniej w **przebiegu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem **umożliwione** jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.